

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁת לְרֵלָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ג' - חלק כ"ב

קונטרס 82

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְא יִפְקוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

המאור הגדול

הקול קורא במדבר פנו דרך אלוקינו, הקדישו מזמנכם היקר בכל יום לשם שמיים, כשבילו ישועת העם, בכוחונו לשנות את המצב, בידינו הדבר, בואו נתניס כולנו הגדולים עם הקטנים, גאונים עם פשוטי עם, צדיקים ובינונים, זקנים עם נערים, מגידי ישעיהו עם בחורים, מלמדים עם תינוקות של בית רבן, התחילו ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים זוהר הקדוש, ונפעל בדרך זו לקרב את ביאת משיחינו.

במיוחד להזהיר גדולים על קטנים, אב ילמד עם בנו, מחנך עם חניכו ומלמד עם תלמידו, שהרי אם אין גדיים אין תישיים, כך יחזור תלמודם מנערו, לתלמודי תורה, לשיבות ולכוללים, ותורת הסוד תקבל תנופה.

וכבר פסק רבי פנחס מקאריין: **מְלַמֵּד צָרִיךְ שַׂיְלֵמֵד אֶזְרָה, שְׂהוּא בְּחִינַת "עֵץ חַיִּים", וַיִּזְכֵּל לְהַשְׁמִיךְ נְשָׂמָה לַתְּלִמִּידִים. כִּי בְּזֶה שֶׁתֵּרֵב נִוְתָן שֶׁגָּל יֵשֶׁר לַתְּנוּקָה, בְּזֶה מִיִּזְכֵּר נְשָׂמָה אֲמִתִּית.**

בספר חכם הריזם הוסיף על דברתו: כשאב שולח בנו למלמד ללמוד אצלו תורה, דבר הראשון צריך לברר אם המלמד של בנו לומד זוהר, כי אם לא, אז מי יודע איזה נשמה המלמד ימשיך לבנו – וגם אי אפשר שיהיה להמלמד קצת ראש שמים בלי לימוד הזהר הקדוש כמבואר בספרים הקדושים.

על כן, יהודים יקרים, תנו לימוד לשם שמים, הקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליצורינו, לגרום לפדות נפשנו, ונלך כולנו כאחד יחד לקבל את אור פני מלך המשיח בבי"א.

התבונן פגע צדיק ואמר: כבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ובאו לך, ופליטת העם ששים ושמיים. כעת הוא יתבונן מלך המשיח בעיניו והתורות יבחנו כל אחד ואחד לפי מעשיו, לפתע ירים ידו ויראה באצבעו, כולם ירימו עיניהם בפליאה ויביטו במחזה, אז ישמיע מלך המשיח את קולו ויאמר, בהפנתו אצבעו על יהודי מסוים: "בזכות הגעתך, לך יש חלק בגאולת העם". כך ריאה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו.

הלואי שזנכה להיות מן האזכים המאשרים, שהמשיח כבכבודו ובעצמו יעיד עלינו - "בזכות הגעתך".

ואמר יהודי בכל יום - "אני מאמין באמונה שלמה בביאת המשיח" בכמיהה תמידית להתגלות הגואל, התקווה פועמת, והצפייה היא כללית של העם כולו לשכניו ולקהילתו.

לו יצויר, אנו עומדים בבית הכנסת, נגש הרב למרכז, דופק על הבימה ומכריז: "כל מי שפעל במשעו לביאת המשיח, נא לגשת ולחגיד קבל עם ועדה, כדי שמפני ראו וכו' יעשו". מיד רצים כולם וצופופים בשרה ארוכה מפתנים לומר דבריהם...

פתח ראובן ואמר: "אני מוכן 3 פעמים בתפילת שמונה עשרה את צמח דוד עבדך מרהר הצמחתי...".

שמעון הגיד: "אני חי ליהודי, באורח חיי אני מקרב את הגואל".
לוי ענה: "אני מזרז הקץ בהתאמצות השלשים 8 שעות רצופות של לימוד מדי יום ביומי".

יהודה גילה: "אני לומד בכל יום 2 הלכות בשמירת הלשון ומקבל על עצמי ליישם".

יששכר ספר: "סיימתי 40 יום פרק שירה".

והשוהה מתארכת, מפתנים עוד הרבה יהודים, כל אחד חפץ להעשיר את חביו כבידיעה, כיצד הוא משתדל לקרב את ביאת המשיח.

רבות! הכל שריר וקיים ואמתי ויובי וכוונן, קדושי אמונו ישראל אכן משתדלים, מקבלים על עצמם קבלות טובות ומקריבים זמן גאולתנו, אבל עדיין סהרה לנו הלהבה שתצית את אור הגאולה, עדיין אין לנו את הנפרוד הקטן שהיפוך את האמצעו המרובים לאש גדולה ולארז עולם. רוצים אנו לגרש את החושך כבת אחת ולגלות את האור הגנוז. אבל איך?

גילה לנו הרש"ש הקדוש בשכבו על ערש דווי סמך לפטירתו, השאיר לנו מעין צוואה כאשר אמר לבנו חזקיהו יצחק זי"ע: **"יודע אני שבאות הזהר הקדוש וכתבי הקבלה יצא עם ישראל לחרות, ובלימוד זה מלמדים גאולתנו וביאת משיח צדקינו..."** [ותורת הסוד מה יאה עליה? (ספר הרש"ש ע" 158) מילותיו האחרונות של אותו צדיק קדוש מרחפות בעולם, תובעות לעבונן, ומפצירות לקיימן, [ותורת הסוד מה יאה עליה?]]...

חשבון אמיתי של גודל הזכות לימוד הזהר הקדוש בשבת קודש

יהודי המלמד אור שעה אחת ביום שבת קודש שקול ללימוד תורה של 75 שנה בימות חול כלומר אם ללמדו שעה אחת אור שבת קודש שקול לפועל הנעשה מלימוד תורה במשך 75 שנה

- לשון ספר דרך צדיקים **ממציד הקדוש רבי מרדכי שרעבי זכ"ר צדיק לברכה, זי"ע:**

לימוד קבלה וזהר ביום שבת במשך שעה שעה ללימוד 75 שנה בימות החול

החשבון בשעות יהיה: 24 * 354 * 75 = 637,200 שעות. שעות תורה בגולה

זה מכוסע על 24 שעות לימוד תורה ביום

ויצא ששעה אחת בלימוד זהר בשבת קודש כשבעים שנות חיים של אדם יעלה החשבון 2,319,408,000 = 637,200 * 24 * 152 * 70
2 מיליארד 319 מיליון 408 אלף

זאת אומרת אם לומדים שעה אחת קבלה ביום שבת קודש במשך 70 שנה, עולה החשבון יותר משני מיליארד שעות, והרי זה ברישון ידו כל יהודי, ועכשיו אפשר להבין למה כל גדולי הספרדים עדידו ואסרו ושכחות הזהר הקדוש נגאל במרהר. מכוסע על 70 שנת חייו של אדם (לפי תהלים) 52 שבתות בשנה

עשית בתינו את אהרן מזהר רק ילמדה שעת בצהר בשבת אית לקבל מיליארד שעות תורה] בהתחשב במשפחה בת 10 ילדים ** למספר עצום של אנשים. 100,000,000 של הדור האחרון זאת אומרת מספר הצאצאים של בן אדם אחד, וערך שעות של תורה משעה אחת אור שעה.

סך הכל שעות התורה: 2,319,408,000 * 100,000,000 = 231,940,800,000,000 שעות, כלומר כ-223 קוונטיליון 10 קוונטיליון שעות תורה.
וכל הזהר העצום מכוחו של יהודי אחד שקיבל על עצמו ללמד את הזהר וצאצאיו הלכו בעקבותיו.

* כיון שנותרו לכל היותר כ 230 שנה עד 6000 שנה שהו הזמן שמוכר בנסאד לקיום העולם הזה, (מסכת מנהדרין דף צ"א:א) אמר רב קטינא שית אלפי שני הוו עלמא חד חרוב שנאמר ונשבג ה' לבדו ביום), ומשך דור בימינו הוא כ 20 שנה, הרי בזמן שנותרו יש מקום 111 דורות
** הערה חשוב מספר הצאצאים כדור האחרון:

100000000000	× 10	10	10000000	× 10	7	10000	× 10	4
1000000000000	× 10	11	100000000	× 10	8	100000	× 10	5
זאת אומרת 100 מיליארד צאצאים			1000000000	× 10	9	1000000	× 10	6

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

המשכילים יזהירו כזהר הרקיע

ומצדיקי הרבים כמכובדים לעולם ועד

ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב איש וביתו באו הינאל י"ב והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע ומצדיקי הרבים כמכובדים לעולם ועד. והמשכילים, אליו אינו ממסכבלי ברוז דהכמחא אלה המפלאים כסוד החכמה יזהירו, נהירו ונצניו ונצניו בזיוז דהכמחא עלאה מאימים ונצניו בזיו החכמה העליונה כזהר, נהירו ונצניו דנהורא דנפשו מעדן הארה והנצנצנא של נהרה היוצא מעינו ורדא אידו רזא סתימא דקארי וזו המר הפתום הקרא רקיע, ביה קיימו כוכביא ומולאי שמשא וסידורא וכל אינון בוצנין דנהורא בו קיימו כוכבים ומולות שמש ולבנה וכל אלה נהירו המארים.

נקודות החלוקה בפריסה ארצית

ב"ה זכינו ואור הזהר הקדוש מתפשט והולך ממשיך להאיר עוד בית יהודי ועוד אחד, בתו מדרשות, כוללים וישיבות נוספות. מקומות בהם נוסדו שיעורים ללימוד הזהר הוימי רבוב עם, מרחבים רבים אשר נהנים מאור הזהר והטהור. בכח האור לגרש את החושך ולקרבונו לתכלית האמיתית, לעת אשר יתגלה האור הגנוז לעין כל "אור חדש על ציון תאיר ונזכה כולנו במהרה לאורו".

היות שרצונו להקל על כל אחד המקבל על עצמו ללמוד הזהר הקדוש לפי עמוד הוימי נחלק את ספרי הזהר הקדוש, תיקוני זוהר, אור הזהר, עלונים ועוד - חינוג - בפריסה נרחבת במקומות ובאיזורים כדלקמן:

0544523917	052-7643116	03-9090881	אלעד
04-6262204	08-8565928		אשדוד
052-7668978	08-6739750		אשכול
02-5023811	054-4699823	08-6716606	אשכול-נוה דקלים
02-5344634	0522436822		אשקלון
02-6448515	0779248522		באר שבע
6448515-20	052-7652742	077-5505936	בית שאן
02-2637767	054-8405603	054-8462212	02-9923927
077-4080352	054-5291099		בית שמש
0546571330	02-9922762		בית שמש-יפה נוף
02-5712461	02-9919520		בית שמש-נחלה ומונחה
050-4001775	054-4794860	02-9913322	בית שמש-רמה א'
052-2906020	050-8756477	02-9996424	בית שמש-רמה ב'
052-4178426	08-9721439		בית שמש-עיר
054-4840174	08-9740174		בית שמש-עיר
0544523917	02-9922486		בית שמש-קריה חרדית
057-8161389	050-4105953	077-7995694	בית שמש-רמה א'
050-4160188	504105953	077-7995694	בית שמש-רמה א'
052397612	02-9921388		בית שמש-רמה ב'
0544328190	052-7695378	02-9923581	בית שמש-רמה ב'
054-8474455	052-7634563	02-9924247	בית שמש-רמה ב'
054-8425228	02-9924332		בית שמש-רמה ב'
054-7781959	02-9995236		בית שמש-רמה ב'
052-8325421	03-94028270	02-5808970	ביתר עילית
0527607999	02-5807752		ביתר עילית
050-9094953	054-8475305		ביתר עילית
03-7316051	057-3107400		ביתר עילית
0507487004	02-5800364		ביתר עילית-הגן
	03-6180777		בני ברק

וכאן אנו יוצאים בקריאה לכל הרועה לבוא ולהשתתף עימו ולהוות נקודת חלוקה נוספת נא לשלוח פרטים למפקס 1300-995-02 או לדואר אלקטרוני hazohar.com@gmail.com

המזכה את הרבים הוא "המיוחס" בשמים

בזוהר הק' תרופה ד' קכ"ח ע"ב. ההוא זכאה בני למרדך בתר חיבא וכו' וכן דחשב ליה כמלו הוא כרא דלא ידע איהו שחמא דיתקל ב' יקרא דקב"ה יתיר שסבחא איהו וכו' ועל אל באחרו הרבים עינן וכתב בריתו היתה אתו החיים והשלום ועייש בד' קכ"ט ע"א כפה הפלגו וכו' כפה גדולים זכות הנדיקים שמחזירים רשעים בחשבונם. וכן שפעתי פארמיו"ח ז"ל אשר ספר לו מוללה אוך שפעתי אהת מפדנן בעולם העולין רש"י ז"ל עם הרב הקדוש רבי איציקל מדרהאביטש ושיל רש"י ז"ל רבי איציקל איהו זכות ומוצה יש לו לכנו הרב הקדוש ר' פייכל המגיד משרים סולאנטוב מה ששועם שמרעישין בכל העולמות עם בנו הרב הר"ל, והשבי לר' ר' איציקל הר"ל, אוך שלומד תורה לשפת הים בתקשרה דעתו של רש"י ז"ל, ואמר לו עוד שבנו הרבה לטמא פת עצמו כתנועות וסגופים וגם בלא בתקשרה דעתו הקדושה, ואמר

לו עוד אשר הרבה במר"ח וצדקה ופיור נתן לאבינום וכדומה ועוד ול בתקשרה דעתו.

שוא אפר לו שרבים השיב מעון ועשה הרבה בעלי תשובה בעולם ובהו נחה ושקטה דעתו של רש"י ז"ל, ונחה דעתו הקדושה מה שמרעישים אתו כל הפלגיא של מפעל ע"כ. מובן כי משה כזאת לא יוכל לספר אשר עיני בער לו ואו לאדם אשר עיניו משוטטות בעולמות עליונים שומע ורואה מה שלא ישמע לוולתו. ויכל לספר כזאת.

כמאן נזכר להבין אוך גדלה מעלתו של אלו שזוכים להפליא את הזהר הקדוש שבה תלויה כל הגאולה שלומה, ויודעו זכות הראשי ישיבות המנהלים והמלמדים שיתחילו ללמוד זהר הקדוש עם תלמידיהם, הלא אין זכות גדולה מזה בעולם, (ישמע פשרה ער"ת בהרקסמא בכין תהלה למשה ד"ח ע"ב)

לדבק בַּאֲמוּנָה הַשְּׁלֵמָה כְּמוֹ אֲבָרָהם.

אֲבָרָם יָשַׁב בְּאֶרֶץ כְּנָעַן, לְהִדְבֵּק בְּמִקּוֹם הָאֲמוּנָה וְלִדְעַת הַחֲכָמָה לְהִדְבֵּק בְּרַבּוּנּוֹ. וְלוֹט יָשַׁב בְּעָרֵי הַכִּפּוּר וַיֵּאָהֵל עַד סֹדֶם, עִם אוֹתָם הַרְשָׁעִים שֶׁל הָעוֹלָם שֶׁיִּצְאוּ מִתּוֹךְ הָאֲמוּנָה, שִׁפְתוֹב וְאִנְשֵׁי סֹדֶם רָעִים וְחַטָּאִים לַה' מְאֹד. כָּל אֶחָד נִפְרָד לְדַרְכּוֹ כְּרֵאוּי. מִשּׁוּם כִּי אֲשֵׁרִיהֶם הַחֲבָרִים שֶׁמִּשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה יוֹמֵם וְלַיְלָה, וְהַחֲבָרִית שֶׁלָּהֶם עִם הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְעַלֵּיהֶם כְּתוּב (דברים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בַּה' אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם.

וְה' אָמַר אֶל אֲבָרָם אַחֲרֵי הַפְּרָד לֹט מֵעֵמּוֹ וְגו'. רַבִּי אֲבָא פִתַּח, (יונה א) וַיִּקַּם יוֹנָה לְבְרַחַת תְּרַשִּׁישָׁה מִלִּפְנֵי ה' וְגו'. אוֹי לְמִי שֶׁמִּסְתַּתֵּר מִלִּפְנֵי הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שִׁכְתוֹב בּוֹ (ירמיה כג) הֲלוֹא אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ אֲנִי מְלֵא נְאֻם ה', וְהוּא בָּא לְבְרַחַת מִלִּפְנֵי?!

אֲרָא כְּתוּב (שיר א) יוֹנָתִי בַּחֲגוּי הַסֵּלַע בְּסִתְרַת הַמְּדֻרְגָה. יוֹנָתִי - זוּ כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל. בַּחֲגוּי הַסֵּלַע - זוּ יְרוּשָׁלַיִם שֶׁהִיא עוֹלָה עַל כָּל הָעוֹלָם. מֵהַ סֵּלַע הוּא עֲלִיּוֹן וְחִזְקָה עַל הַכָּל, אֵף יְרוּשָׁלַיִם הִיא עֲלִיּוֹנָה וְחִזְקָה עַל הַכָּל. בְּסִתְרַת הַמְּדֻרְגָה - זֶה [בית המקדש] הַמִּקְוֶה שֶׁנִּקְרָא בֵּית קִדְשֵׁי הַקְדָּשִׁים, הַלֵּב שֶׁל כָּל הָעוֹלָם.

וּמִשּׁוּם כִּי כְּתוּב בְּסִתְרַת הַמְּדֻרְגָה, מִשּׁוּם שֶׁשָּׁם הִיְתָה הַשְּׂכִינָה נִסְתַּרְתָּ, כְּמוֹ אִשָּׁה שֶׁהִיא צְנוּעָה לְבַעֲלָהּ וְאִין יוֹצֵאת מִבֵּיתָהּ הַחוּצָה, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (תהלים קכב) אֲשַׁתְּךָ כְּגִפְנֵן פּוֹרִיָה בְּיַרְכְּתֵי בֵיתְךָ וְגו'. כִּי כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל אֵינָה שׁוֹרָה מִחוּץ לְמִקְוָמָה בְּסִתְרַת הַמְּדֻרְגָה אֲלֵא בְּזִמְנֵן שֶׁל הַגְּלוּת שֶׁהִיא בְּתוֹךְ הַגְּלוּת. וּמִשּׁוּם

מִקְדָּם אֲתַנְטִיל מִן קְדָמָא דְעֵלְמָא וְלֹא בְעָא לְאַתְדַבְקָא בְּמַהִימְנוּתָא שְׁלִימְתָא כְּאַבְרָהָם.

אֲבָרָם יָשַׁב בְּאֶרֶץ כְּנָעַן. לְאַתְדַבְקָא בְּאַתְרָא דְמַהִימְנוּתָא וְלִמְנַדַּע חֲכָמְתָא לְאַתְדַבְקָא בְּמַאֲרִיָה. וְלוֹט יָשַׁב בְּעָרֵי הַפְּכָר וַיֵּאָהֵל עַד סֹדֶם. עִם אֲנוּן חֲיִיבִין דְעֵלְמָא דְנִפְקוּ מִגּוֹ מַהִימְנוּתָא דְכְּתִיב וְאִנְשֵׁי סֹדֶם רָעִים וְחַטָּאִים לַיְי מְאֹד. כָּל חַד אֲתַפְרַשׁ לְאַרְחִיָה כְּדָקָא יְאוּת. בְּגִין כִּי זְכָאִין אֲנוּן חֲבָרִיָא דְמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוּרִיָתָא יְמָמָא וְלַיְלָא, וְחַבְרוּתָא דְלַהוּן בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְעַלֵּיָהּ כְּתִיב, (דברים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בֵּי אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם:

וַיִּי אָמַר אֶל אֲבָרָם אַחֲרֵי הַפְּרָד לֹט מֵעֵמּוֹ וְגו'. רַבִּי אֲבָא פִתַּח (יונה א) וַיִּקַּם יוֹנָה לְבְרַחַת תְּרַשִּׁישָׁה מִלִּפְנֵי יְי וְגו'. וְוִי לְמָאן דְאַסְתַּתֵּר מִקַּמִּי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְכְּתִיב בֵּיה (ירמיה כג) הֲלֹא אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ אֲנִי מְלֵא נְאֻם יְי וְהוּא אֲתִי לְמַעְרַק מִקַּמִּיה.

אֲרָא כְּתִיב, (שיר השירים ב) יוֹנָתִי בַּחֲגוּי הַסֵּלַע בְּסִתְרַת הַמְּדֻרְגָה. יוֹנָתִי דָא כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל. בַּחֲגוּי הַסֵּלַע דָא יְרוּשָׁלַם דְאִיָה סֵלְקָא עַל כָּל עֵלְמָא. מֵהַ סֵּלַע אִיָה עֲלָאָה וְתַקִּיפָא עַל כָּלֵא אוֹף יְרוּשָׁלַם אִיָה עֲלָאָה וְתַקִּיפָא עַל כָּלֵא. בְּסִתְרַת הַמְּדֻרְגָה דָא (בית המקדש) אֲתַר דְאַקְרִי בֵית קִדְשֵׁי הַקְדָּשִׁים לְבָא דְכָל עֵלְמָא.

וְבְגִין כִּי פְתִיב בְּסִתְרַת הַמְּדֻרְגָה בְּגִין דְתַמֵּן הִוֵּת שְׂכִינְתָא מִסְתַּתְרָא כְּאַתְתָא דְאִיָה צְנוּעָה לְבַעֲלָהּ וְלֹא נִפְקָא מִבֵּיתָא לְבַר. כְּמָה דְאֵת אָמַר (תהלים קכב) אֲשַׁתְּךָ כְּגִפְנֵן פּוֹרִיָה בְּיַרְכְּתֵי בֵיתְךָ וְגו'. כִּי כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל לֹא שְׂרִיָא לְבַר מֵאַתְרָהָא בְּסִתְרֵיהּ דְדַרְגָא אֲלֵא

שְׁהִיא בְּגֵלוֹת, לְשָׂאָר הָעַמִּים יֵשׁ טוֹבָה וְשִׁלּוּה יוֹתֵר.

בֵּא רָאָה, בְּזִמְנָ שִׁישְׂרָאֵל שׁוֹרִים בְּאַרְץ הַקְּדוּשָׁה, הַכֹּל הִיָּה מִתְקַן כְּרָאוּי, וְהַכֶּסֶף שְׁלָם עֲלֵיהֶם, וְעוֹשִׂים אֶת הָעֲבוּדָה, וּבֹקְעֵי הָאוּרִים שֶׁל הָעוֹלָם. וְאוֹתָהּ הָעֲבוּדָה עוֹלָה לְמַעְלָה בְּמִקוּמָהּ, מִשׁוּם שֶׁהָאֲרֶץ לֹא הִתְתַּקְּנָה לְעֲבוּדָה אֶלָּא לְיִשְׂרָאֵל לְבָדָם. וּמִשׁוּם כִּף שְׂאָר הָעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוּרִים הֵיוּ מִתְרַחֲקִים, שְׁלֹא הֵיוּ שׁוֹלְטִים בָּהּ כְּמוֹ עַכְשָׁו, מִשׁוּם שְׁלֹא אֲתַזְנוּ אֶלָּא מִהִתְמַצִּית.

וְאִם תֵּאמַר, הֲרִי רְאוּנוּ כְּמָה מְלָכִים הֵיוּ שֶׁשְׁלְטוּ בְּזִמְנָ שְׁבִית הַמְּקַדְּשׁ קָבִים עַל הָעוֹלָם - בֵּא רָאָה, בְּבֵית רֵאשׁוֹן, כְּשִׁטְרָם טְמְאוּ יִשְׂרָאֵל אֶת הָאֲרֶץ, לֹא הֵיוּ שׁוֹלְטִים שְׂאָר הָעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוּרִים, אֶלָּא נְזוּנוּ מִן הַתְּמַצִּית, וּבָהּ הֵיוּ שׁוֹלְטִים וְלֹא כָּל כִּף. כִּינֵן שִׁחְטָאוּ יִשְׂרָאֵל וְטְמְאוּ אֶת הָאֲרֶץ, אֲזַי כְּפִיכּוֹל דָּחוּ אֶת הַשְּׂכִינָה מִמְּקוּמָהּ, וְהִתְתַּרְבְּהָ לְמִקוּם הָאֲחֵר, וְאֲזַי שְׁלְטוּ שְׂאָר הָעַמִּים וְנִתְּנָה לָהֶם הַרְשׁוֹת לְשִׁלְט.

בֵּא רָאָה, עַל אֲרֶץ יִשְׂרָאֵל לֹא שׁוֹלְט מְמַנָּה אַחֵר פְּרַט לְקַדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְבָדוּ. וּבִשְׁעָה שִׁחְטָאוּ יִשְׂרָאֵל וְהֵיוּ מְקַטְרִים לְעֲבוּדָה הַזֵּרָה שְׁבִתוֹף הָאֲרֶץ, כְּפִיכּוֹל נִדְחָתָה הַשְּׂכִינָה מִמְּקוּמָהּ, וּמוֹשְׁכִים וּמְקַטְרִים לְקַשֵּׁר עֲבוּדָה זָרָה לְתוֹף הַשְּׂכִינָה, וְאֲזַי נִתְּנָה לָהֶם הַשְּׂלִיטָה, מִשׁוּם שֶׁקְּטַרְתָּ הִיא קֶשֶׁר לְהִתְקַשֵּׁר, וְאֲזַי שְׁלְטוּ שְׂאָר הָעַמִּים וּבִטְלוּ נְבִיאִים, וְכָל אוֹתָן הִדְרָגוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת לֹא שְׁלְטוּ בְּאַרְץ.

וְרֵא הִסִּירוּ אֶת שְׁלִיטַת שְׂאָר הָעַמִּים, מִשׁוּם שֶׁהֵם מְשַׁכּוּ אֶת

בְּזִמְנָ דְּגֵלוֹתָא דְּאִיהוּ בְּגוֹ גְלוֹתָא, וּבְגִין דְּאִיהִי בְּגֵלוֹתָא, שְׂאָר עַמִּין אִית לוֹן טִיבוּ וְשִׁלּוּה יִתִּיר.

הָא חֲזִי, בְּזִמְנָ דְּיִשְׂרָאֵל שְׁרִיין עַל אֲרַעָא קְדִישָׁא כְּלָא הוּה מִתְתַּקַּן פְּדָקָא יְאוּת, וּכְפִרְסִיָּא שְׁלִים עֲלֵיהוּ, וְעַבְדֵי פוֹלְחָנָא וּבִקְעֵ אֲוִירִין דְּעֵלְמָא וְסָלִיק הֵהוּא פוֹלְחָנָא לְעֵילָא לְאַתְרֵיהּ, בְּגִין דְּאַרְעָא לֹא אִתְתַּקְּנָת לְפוֹלְחָנָא אֶלָּא לְיִשְׂרָאֵל בְּלַחֲדוּיֵיהוּ. וּבְגִין כִּף שְׂאָר עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדַת פּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת הוּוּ מִתְרַחֲקֵי דְלֹא הוּוּ שְׁלְטִין בָּהּ כְּדֵהֲשַׁתָּא בְּגִין דְּלֹא אֲתַזְנוּ אֶלָּא מִתְמַצִּית.

וְאִי תִימָא הָא חֲמִינָן כְּמָה מְלָכִין הוּוּ דְּשִׁלְטִין בְּזִמְנָ דְּבֵית הַמְּקַדְּשׁ קָבִים עַל עֵלְמָא. תָּא חֲזִי, בְּבֵית רֵאשׁוֹן עַד לֹא סְאִיבוּ יִשְׂרָאֵל אֲרַעָא, לֹא הוּוּ שְׁלְטִין שְׂאָר עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדַת פּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת אֶלָּא אֲתַזְנוּ מִתְמַצִּית וּבָהּ הוּוּ שְׁלְטִין וְלֹאוּ כָּל כִּף. כִּינֵן דְּחִבוּ יִשְׂרָאֵל וְסְאִיבוּ אֲרַעָא כְּדִין כְּפִיכּוֹל דָּחוּ לָהּ לְשְׂכִינְתָּא מֵאַתְרָהּ וְאַתְתַּקְּרַבַת לְדוּכְתָּא אַחְרָא, וּכְדִין שְׁלְטִין שְׂאָר עַמִּין וְאַתִּיּהִיב לוֹן רְשׁוּ לְשִׁלְטָאָה.

הָא חֲזִי, אֲרַעָא דְּיִשְׂרָאֵל לֹא שְׁלִיט עֲלָהּ מְמַנָּא אַחְרָא בְּרֵאשׁוֹן בְּרִיף הוּא בְּלַחֲדוּי. וּבִשְׁעָתָא דְּחֵאבוּ יִשְׂרָאֵל וְהוּוּ מְקַטְרִין לְטַעֲוֹן אַחְרָנִין בְּגוֹ אֲרַעָא, כְּפִיכּוֹל אֲדַחֲיָא שְׂכִינְתָּא מֵאַתְרָהּ וּמְשַׁכֵּי וּמְקַטְרֵי לְאַתְתַּקְּרָא טַעֲוֹן אַחְרָן גּוֹ שְׂכִינְתָּא, וּכְדִין אֲתִיּהִיב לוֹן שְׁלְטָנוּתָא, בְּגִין דְּקַטְרַת קְטָרָא הוּא לְאַתְתַּקְּרָא. וּכְדִין שְׁלְטוּ שְׂאָר עַמִּין, וּבִטְלוּ נְבִיאִים, וְכָל אַנְוִין דְּרִגִין עֲלֵאִין לֹא שְׁלְטוּ בְּאַרְעָא.

וְרֵא אַעֲדִיו שְׁלְטָנוּתָא דְּשְׂאָר עַמִּין בְּגִין

השכינה אליהם. ועל זה הנה
בבית שני לא סרה השליטה
משאר העמים, וכל שכן בגלות
השכינה בשאר העמים, המקום
ששם שולטים שאר הממנים.
ומשום כך כלם יונקים מן
השכינה שנקרבת אליהם.

ועל זה, בזמן שישראל היו
שרויים על הארץ ועובדים את
עבודת הקדוש ברוך הוא,
השכינה היתה צנועה ביניהם,
ולא יצאה מתוך ביתה החוצה
בגלוי. ומשום כך, כל אותם
הנביאים שהיו באותו הזמן, לא
נטלו נבואה אלא במקומה, כפי
שאמרנו. ומשום כך יונה היה
בורח מחוץ לארץ הקדש, כדי
שלא תתגלה עליו הנבואה, ולא
ילך בשליחות של הקדוש ברוך
הוא.

ואם תאמר, הרי ראינו
שהתגלתה השכינה בכבל,
שהיא בחוץ - הנה פרשנו
שכתוב (יחזקאל א) היה היה, שהיה
מה שלא היה מלפני כן מיום
שנבנה בית המקדש, והנבואה
היא היתה לשעתה. וכתוב על
נהר פכר, הנהר שפכר היה מן
היום שנבנה העולם, והשכינה
תמיד התגלתה עליו, שכתוב
(בראשית ב) ונהר יצא מעדן
להשקות את הגן ומשם יפרד
גו' (שם האחד גו'), וזה הוא אחד
מהם.

ושם נגלתה השכינה לפי שעה
שהצטרכו אותה ישראל לפי
צערם, אבל בזמן אחר לא
התגלתה. ומשום כך יונה, כדי
שלא תשרה עליו השכינה ולא
תתגלה עליו, הלך מארץ הקדש
וברח. וזהו שכתוב (יונה א) מלפני
ה'. וכתוב פי ידעו האנשים פי
מלפני ה' הוא ברח

אף כך לא ראוי ולא מתגלה אלא

דאנון משכו לשכינתא לגבייהו. ועל דא
בבית שני הא שולטנותא משאר עמין לא
אעדיו וכל שכן בגלותא דשכינתא בשאר
עמין אתר דשאר ממנן שלטין ובגין כך פלהו
ינקין מן שכינתא דאתקריבת גביהו.

ועל (דף פה ע"א) דא בזמנא דישראל הוו שראן
על ארעא ופלאחי פולחנא דקדשא בריה
הוא, שכינתא הות צנועה ביניהו ולא נפקת
מגו ביתא לבר באתגלייא. ובגין כך כל אנון
נביאים דהוו בההוא זמנא לא נטלו נבואה
אלא באתרה פדקאמרן. ובגין כך יונה הוה
ערק לבר מארעא קדישא, דלא יתגלי עליה
נבואה ולא יהו בשליחותא דקדשא בריה
הוא.

ואי תימא הא חמינן דאתגלייא שכינתא
בכבל דאיהו לבר. הא אוקימנא דכתיב,
(יחזקאל א) היה היה, דהוה מה דלא הוה מן
קדמת דנא מיומא דאתבני בי מקדשא,
וההיא נבואה לשעתא הות וכתיב על נהר
פכר, נהר דכבר הוה מיומא דאתברי עלמא,
ושכינתא אתגלייא תדיר עליה דכתיב, (בראשית
ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן ומשם
יפרד וגו'. (שם האחד גו') ודא איהו חד מינייהו.

ותמן אתגלייא שכינתא לפום שעתא
דאצטריכו לה ישראל לפום צערייהו.
אבל בזמנא אחרא לא אתגלייא. ובגין כך
יונה בגין דלא תשרי עלוי שכינתא ולא
תתגלי עליה, אזל מארעא קדישא וערק.
הדא הוא דכתיב (יונה א) מלפני יי. וכתיב פי
ידעו האנשים פי מלפני יי הוא בורח.

תא חזי, פמה דשכינתא לא אתגליא אלא
באתרא דאתחזי לה, אוף הכי לא

בא ראה, כמו שהשכינה לא מתגלה אלא במקום הראוי לה,

בְּאֵדָם שְׂרָאוּי לָהּ. שְׁהָרִי מִיּוֹם שְׁעָלָה עַל רְצוֹנֵי שָׁל לוֹט לְהַתְּחַפֵּף לְסוּרוֹ הָרַע, הַסְּתַלְקָה רוּחַ הַקֹּדֶשׁ מֵאַבְרָהָם. וּכְשֶׁהִסְתַּלַּק מִמֶּנּוּ לוֹט, מִיַּד שְׂרָתָה רוּחַ הַקֹּדֶשׁ בְּמִקוּמָהּ. זֶהוּ שְׁכָנוּב וְה' אָמַר אֶל אַבְרָם אַחֲרֵי הַפָּרֶד לוֹט מֵעֲמוֹ וְגו'.

בֹּא רֵאשֶׁה, כִּינן שְׂרָאָה אַבְרָהָם שְׁלוֹט הִיָּה שֵׁב לְסוּרוֹ הָרַע, הִיָּה פּוֹחֵד אַבְרָהָם. אָמַר, אוּלַי חֵס וְשְׁלוֹם מִשׁוֹם הַחֲבֵרוֹת עִם זֶה אֲבֻדְתִּי בְּגִלְלוֹ אֶת הַחֵלֶק הַקְּדוֹשׁ שְׁעֵטֶר אוֹתִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. כִּינן שְׁנַפְרֵד מִמֶּנּוּ, אָמַר לוֹ, שֶׁאֵינְךָ עֵינֶיךָ וְרֵאשֶׁה מִן הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אֵתָּה שָׁם.

כְּמוֹ מַה זֶה מִן הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אֵתָּה שָׁם? שְׁנַדְבַקְתָּ בּוֹ בַּתְּחִלָּה וְהַתְּעַטְרַתָּ בְּאַמּוּנָה הַשְּׁלֵמָה. צָפְנָה וְנִגְבְּהָ וְקִדְמָה וְיָמָה - אֵלֹהִים מִסְּעִי שֶׁהָיוּ בַּתְּחִלָּה, שְׁכָנוּב וְיֵלֶךְ לְמִסְעָיו. וְכָתוּב הַלּוֹךְ וְנִסְוֵעַ הַנִּגְבְּהָ - אֵלֹהִים הַדְּרָגוֹת הַעֲלִיּוֹנוֹת שֶׁהַתְּעַטֵּר בְּאַמּוּנָה הַשְּׁלֵמָה בַּתְּחִלָּה.

וְאִזְ הַתְּבַשֵּׁר שְׁלֵא תִזְוֶה מִמֶּנּוּ וּמִכְּנִיּוֹ לְעוֹלָמִים, שְׁכָנוּב כִּי אֵת כָּל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֵתָּה רֵאשֶׁה. מַה זֶה אֲשֶׁר אֵתָּה רֵאשֶׁה? זֶה הַדְּרָגָה הָרֵאשׁוֹנָה שֶׁהַתְּגַלְתָּה לוֹ, כְּמוֹ שְׁנִאֵמַר לָהּ: הִנְרֵאָה אֵלָיו. וּמִשׁוֹם כִּךָ אֲשֶׁר אֵתָּה רֵאשֶׁה, מִשׁוֹם שֶׁהַדְּרָגָה הָרֵאשׁוֹנָה הִזּוּ נִכְלַלְתָּ מִכָּל הַדְּרָגוֹת וְכָלֵן נִרְאוֹת בָּהּ. וּמִשׁוֹם כִּךָ כִּי אֵת כָּל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֵתָּה רֵאשֶׁה וְגו'.

רַבִּי אֱלֻעָזָר נִקְלַע לְבֵית אַכְסִינְיָה בְּלוּד, וְהִיָּה עֲמוֹ רַבִּי חֲזַקְיָה. קָם בְּלִלְיָה לְעַסֵּק בַּתּוֹרָה. קָם רַבִּי חֲזַקְיָה אֵלָיו. אָמַר לוֹ רַבִּי אֱלֻעָזָר, הַחֲבָרִים נִמְצְאוּ בְּאַרְמוֹן צָר. פָּתַח רַבִּי אֱלֻעָזָר וְאָמַר, (שִׁיר ב) כִּתְפוּחַ בְּעֵצֵי הַיַּעַר וְגו'. כִּתְפוּחַ

אֲתַחְזִי וְלֹא אֲתַגְלִיָּא אֲלֵא בְּכַר נֶשׁ דְּאֲתַחְזִי לָהּ. דִּהָא מִן יוֹמָא דְסַלְיָק עַל רְעוּתֵיהּ דְלוֹט לְאֵתְהַפְכָּא בְּסַרְחָנְיָה, אֲסַתְלַקְתָּ רוּחָא קְדִישָׁא מֵאַבְרָהָם. וְכַד אֲסַתְלַק לוֹט מִנֵּיהּ, מִיַּד שְׂרָא רוּחַ קְדִישָׁא בְּדוּכְתֵיהּ הָדָא הוּא דְכָתִיב וַיֵּי אָמַר אֶל אַבְרָם אַחֲרֵי הַפָּרֶד לוֹט מֵעֲמוֹ וְגו'.

הָא חֲזִי, כִּינן דִּחְמָא אַבְרָהָם דְלוֹט הָוָה תֵּב לְסַרְחָנְיָה, הָוָה דְחִיל אַבְרָהָם. אָמַר דִּילְמָא חֵס וְשְׁלוֹם בְּגִין חֲבֵרוֹתָא דְדָא אֲבִידְנָא בְּגִינְיָה חוּלְקָא קְדִישָׁא דְאֵעֲטֵר לִי קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא. כִּינן דְאֵתְפַרְשׁ מִנֵּיהּ אָמַר לִיהּ שֶׁאֵינְךָ עֵינֶיךָ וְרֵאשֶׁה מִן הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אֵתָּה שָׁם.

כְּמֵי מִן הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אֵתָּה שָׁם דְאֵתְדַבַּקְתָּ בֵּיהּ בְּקִדְמִיתָא וְאֵתְעַטְרַתָּ בְּהִימְנוּתָא שְׁלִימְתָא. צְפוּנָה וְנִגְבְּהָ וְקִדְמָה וְיָמָה. אֵלִין אֲנוּן מִסְעָיו דְהָווּ בְּקִדְמִיתָא דְכָתִיב וַיֵּלֶךְ לְמִסְעָיו. וְכָתִיב הַלּוֹךְ וְנִסְוֵעַ הַנִּגְבְּהָ. אֵלִין דְרַגִּין עֲלֵאִין דְאֵתְעַטֵּר בְּהִימְנוּתָא שְׁלִימְתָא בְּקִדְמִיתָא.

וְכִרְיִן אֲתַבְשֵׁר דְלֵא יַעֲדִי מִנֵּיהּ וּמִן בְּנוֹי לְעַלְמִין דְכָתִיב כִּי אֵת כָּל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֵתָּה רֵאשֶׁה. מֵאִי אֲשֶׁר אֵתָּה רֵאשֶׁה. דָּא דְרַגָּא קְדָמָא דְאֵתְגַלְיָא לִיהּ כְּמָה דְאֵת אָמַר לִי הִנְרֵאָה אֵלָיו. וּבְגִין כִּךָ אֲשֶׁר אֵתָּה רֵאשֶׁה בְּגִין דְדְרַגָּא דָּא קְדָמָא אֲתַכְּלִיל מִכְּלָהּ דְרַגִּין וְכָלָהּ אֲתַחְזוֹן בֵּיהּ, וּבְגִין כִּךָ כִּי אֵת כָּל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֵתָּה רֵאשֶׁה וְגו'.

רַבִּי אֱלֻעָזָר אֵעֲרַע בְּבֵי אוּשְׁפִיזָא בְּלוּד, וְהָוָה עֲמִיהּ רַבִּי חֲזַקְיָה. קָם בְּלִילְיָא לְמַלְעֵי בְּאוּרִייתָא, קָם רַבִּי חֲזַקְיָה גְבִינְיָה. אָמַר לִיהּ רַבִּי אֱלֻעָזָר בְּקוּסְטָרָא דְקוּסְטָא חֲבָרִיָּא שְׁכִיחִי.

פָּתַח רַבִּי אֱלֻעָזָר וְאָמַר (שִׁיר הַשִּׁירִים ב) כִּתְפוּחַ

זה הקדוש ברוך הוא, שהוא נחמד ומתעטר בגווני מכל שאר האילנות שאין מי שדומה לו. רשום הוא מן הכל, רשום הוא שאין אחר כמותו. משום כך בצלו חמדתי. בצלו ולא בצל של אחר. בצלו ולא בצל של שאר הממנים. חמדתי - מתי? מן היום שהיה אברהם בעולם, שהוא נחמד ואהב את הקדוש ברוך הוא באהבה, כמו שנאמר (ישעיה מא) אברהם אהבי. ופריו מתוק לחכי - זה הוא יצחק, שהוא פרי קדוש.

דבר אחר בצלו חמדתי וישבתי - זה יעקב. ופריו מתוק לחכי - זה יוסף הצדיק שעשה פרות קדושים בעולם, ועל זה כתוב (בראשית לו) אלה תלדות יעקב יוסף. שכל אותם התולדות של יעקב יוסף שהוא שעושה תולדות [ג"א ביוסף הצדיק הם עומדים, שעושה תולדות כעין כלם] [ד"א שבמים], ומשום כך נקראו ישראל על שם אפרים, שכתוב (ירמיה לא) הבן יקיר לי אפרים וגו'.

דבר אחר כתפוח בעצי היער - זה אברהם, שדומה לתפוח שמעלה ריחות, ונצטין באמונה שלמה על כל בני דורו, ונרשם אחד למעלה ונרשם אחד למטה, שכתוב אחד היה אברהם. מה הטעם היה אחד? שלא היה אחר בעולם שעלה לאמונת הקדוש ברוך הוא פרט לו. אמר לו רבי חזקיה, והרי כתוב ואת הנפש אשר עשו בחרן? אמר לו, עד פעת הם לא היו בדרגות עליונות שהתעטר בהם אברהם.

אחר כך אמר לו, עוד שמעתי, שלא נקרא אברהם אחד עד שהתעלה ביצחק ויעקב. כיון שהתעלה ביצחק ויעקב והיו שלשתם אבות העולם, אז נקרא

בעצי היער וגו'. כתפוח, דא קדשא בריך הוא, דאיהו חמיד ומתעטר בגוונוי מכל שאר אילנין דלא אית דדמי ליה. רשים איהו מכלא, רשים הוא דלית אחרא כותיה. בגיני כך בצלו חמדתי. בצלו ולא בצלא אחרא. בצלו ולא בצלא דשאר ממנן. חמדתי, אימתי, מן יומא דהוה אברהם בעלמא דאיהו חמיד ורחים ליה לקודשא בריך הוא באהבה כמה דאת אמר, (ישעיה מא) אברהם אהבי. ופריו מתוק לחכי, דא הוא יצחק דאיהו איבא קדישא.

דבר אחר בצלו חמדתי וישבתי, דא יעקב. ופריו מתוק לחכי, דא יוסף הצדיק דעבד פירין קדישין בעלמא. ועל דא כתיב (בראשית לו) אלה תולדות יעקב יוסף. דכל אנון תולדות דיעקב (יוסף דאיהו דעבד תולדות) [ג"א ביוסף הצדיק קיימי, דעבד תולדות כעין בלחו] [ד"א ל"ג שבמים], ובגין כך אקרו ישראל על שמא דאפרים דכתיב, (ירמיה לא) הבן יקיר לי אפרים וגו'.

דבר אחר כתפוח בעצי היער. דא אברהם. דדמי ליה לתפוח דסליק ריחין (ד' ט' פה ע"ב) ואתרשים במהימנותא שלימתא על כל בני דריה, ואתרשים חד לעילא, ואתרשים חד לתפא דכתיב (יחזקאל ל"ג כ"ד) אחד היה אברהם. מאי טעמא הוה אחד. דלא הוה אחרא בעלמא די סליק למהימנותא דקדשא בריך הוא בר איהו. אמר ליה רבי חזקיה והא כתיב ואת הנפש אשר עשו בחרן. אמר ליה עד כען אנון לא הוו בדרגין עלאין דאתעטר בהו אברהם.

לבתר אמר ליה תו שמענא דלא אקרי אברהם אחד עד דאסתלק ביצחק ויעקב. כיון דאסתלק ביצחק ויעקב (ג"א ויה)

והיו כלהו תלתהון אבהן

אברהם אָחַד. וְאִזּוּ הוּא תְּפוּחַ
בְּעוֹלָם, מֵצֵן מִכָּל בְּנֵי הָעוֹלָם.
אָמַר לוֹ, זָפָה אָמַרְתָּ.

דָּבָר אַחֵר, כִּתְּפוּחַ בְּעֵצֵי הַיַּעַר -
זֶה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. כֵּן דוּדֵי - זֶה
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. בְּצֵלוֹ - זֶה
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. חֲמֻדְתִּי וְיִשְׁבְּתִי
- בַּיּוֹם שְׁנַגְלָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
עַל הַר סִינַי וְקָבְלוּ יִשְׂרָאֵל תּוֹרָה

וְאָמְרוּ נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע (שְׁמוֹת כד).
וּפְרִיזוּ מִתּוֹק לַחֲכִי - אֱלוֹ דְבָרֵי
הַתּוֹרָה שְׁכֻתוֹב בָּהֶם (תְּהִלִּים ט)
וּמִתּוֹקִים מִדְּבַשׁ וּנְפֵת צוּפִים. דָּבָר
אַחֵר וּפְרִיזוּ מִתּוֹק לַחֲכִי - אֱלוֹ
נִשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים שְׁכָלָן פְּרִי
מַעֲשָׂיו שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
וְעוֹמְדוֹת עֲמוֹ לְמַעְלָה.

בָּא רָאָה, כָּל נִשְׁמוֹת הָעוֹלָם שֶׁהֵן
פְּרִי מַעֲשָׂיו שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא,
כְּלֵן אָחַד בְּסוּד אָחַד. וּכְשִׁינְרוֹדוֹת
לְעוֹלָם, כְּלֵן נִפְרָדוֹת בְּגוּנִים זָכָר
וְנִקְבָּה, וְהֵן זָכָר וְנִקְבָּה מְחַבְּרוֹת
יַחַד.

וּבָא וַיִּרְאֶה, תְּשׁוּקַת הַנִּקְבָּה לְזָכָר
עוֹשֶׂה נֶפֶשׁ, וּתְשׁוּקַת הַזָּכָר לְנִקְבָּה
עוֹשֶׂה נֶפֶשׁ. וְהִרְצוֹן שֶׁל תְּשׁוּקַת
הַזָּכָר לְנִקְבָּה וְהַתְּדַבְּקוּתוֹ בָּהּ
מוֹצִיאָה נֶפֶשׁ, וְכוֹלֵל תְּשׁוּקַת
[הַשּׁוֹקֵת] הַנִּקְבָּה וְנוֹטֵל אוֹתָהּ.
וְנִכְלַלְתָּ הַתְּשׁוּקָה הַתְּפוּחָה
בְּתְשׁוּקָה שְׁלֵמָה, וְנַעֲשִׂיתָ רְצוֹן
אָחַד בְּלֵי פְּרוּד.

וְאִזּוּ [נוֹטֵל] כּוֹלֵל הַכָּל נִקְבָּה,
וּמִתְעַבְּרַת מִן הַזָּכָר, וְהַתְּשׁוּקוֹת
שֶׁל שְׁנֵיהֶם נִדְבָקוֹת יַחַד, וְעַל כֵּן
הַכָּל כְּלוּל זֶה עִם זֶה. וּכְשֶׁהַנִּשְׁמוֹת
יוֹצְאוֹת, הֵן יוֹצְאוֹת יַחַד זָכָר
וְנִקְבָּה. אַחֵר כָּף, כִּינּוּן שְׁיִנְרוֹדוֹת,
נִפְרָדוֹת זוֹ לְצַד זֶה וְזוֹ לְצַד זֶה,
וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְזוּנָג אוֹתָן

וְנִקְבָּה, וְעַל דָּא כְּלָא פְּלִיל דָּא כְּדָא. וְכַד נִשְׁמַתִּין נְפְקִין דְּכַר וְנִקְבָּה
כְּחַדָּא נְפְקִין. לְבַתֵּר כִּינּוּן דְּנַחְתִּי מִתְּפָרְשׁוּן דָּא לְסַטְרָא דָּא וְדָא לְסַטְרָא

דְּעַלְמָא פְּדִין אֶקְרִי אַבְרָהָם אָחַד. וּכְדִין הוּא
תְּפוּחַ בְּעַלְמָא רְשִׁים מִכָּל בְּנֵי עַלְמָא. אָמַר
לֵיהּ שְׁפִיר קָא אָמַרְתָּ.

דָּבָר אַחֵר כִּתְּפוּחַ בְּעֵצֵי הַיַּעַר דָּא קְדָשָׁא
בְּרִיךְ הוּא. כֵּן דוּדֵי דָּא קְדָשָׁא בְּרִיךְ
הוּא. בְּצֵלוֹ דָּא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא. חֲמֻדְתִּי
וְיִשְׁבְּתִי, בַּיּוֹמָא דְאַתְגְּלִי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא
עַל טוֹרָא דְסִינַי וְקָבְלוּ יִשְׂרָאֵל אוֹרֵייתָא
וְאָמְרוּ (שְׁמוֹת כד) נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע.

וּפְרִיזוּ מִתּוֹק לַחֲכִי. אֱלִין מְלִין דְּאוֹרֵייתָא
דְּכְתִיב בָּהוּ (תְּהִלִּים ט) וּמִתּוֹקִים מִדְּבַשׁ
וְנוֹפֶת צוּפִים. דָּבָר אַחֵר וּפְרִיזוּ מִתּוֹק לַחֲכִי,
אֱלִין נִשְׁמַתְהוֹן דְּצְדִיקְנָא דְכָלְהוּ אִיבָא
דְּעוֹבְדוּי דְקְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְקִימִי עֲמִיה
לְעִילָא.

הָא חֲזִי, כָּל נִשְׁמַתִּין דְּעַלְמָא דְאַנוּן אִיבָא
דְּעוֹבְדוּי דְקְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּלָהוּ חַד
בְּרִזָּא חַד, וְכַד נַחְתִּי לְעַלְמָא כְּלָהוּ מִתְּפָרְשִׁין
בְּגוּוֹנִין דְּכַר וְנִקְבָּא, וְאַנוּן דְּכַר וְנִקְבָּא
מְחַבְּרִין כְּחַדָּא.

וְהָא חֲזִי, תִּיאוּבְתָא דְנוּקְבָא לְגַבֵּי דְכוּרָא
עֶבֶד נֶפֶשׁ. וְתִיאוּבְתָא דְדְכוּרָא לְגַבֵּי
נוּקְבָא עֶבֶד נֶפֶשׁ. וְרַעוּתָא דְתִיאוּבְתָא
דְדְכוּרָא לְגַבֵּי נוּקְבָא וְאַתְדַבְּקוּתָא דִּילֵיהּ בָּהּ,
אִפִּיק נֶפֶשׁ. וְכְלִיל תִּיאוּבְתָא (נ"א תִּיאוּבְתָא)
דְנוּקְבָא וְנוֹטֵל לָהּ. וְאַתְפְּלִיל תִּיאוּבְתָא
תְּתָאָה בְּתִיאוּבְתָא דְלְעִילָא וְאַתְעֶבְדוּ רַעוּתָא
חַדָּא בְּלָא פִּירוּדָא.

וּכְדִין (נ"ב) כְּלִיל כְּלָא פְּלָא נוּקְבָא וְאַתְעַבְּרַת מִן
דְּכוּרָא וְתִיאוּבְתִין דְתִירוּוִייהוּ מִתְּדַבְּקוּן
כְּחַדָּא, וְעַל דָּא כְּלָא פְּלִיל דָּא כְּדָא. וְכַד נִשְׁמַתִּין נְפְקִין דְּכַר וְנִקְבָּה
כְּחַדָּא נְפְקִין. לְבַתֵּר כִּינּוּן דְּנַחְתִּי מִתְּפָרְשִׁין דָּא לְסַטְרָא דָּא וְדָא לְסַטְרָא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול הנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֵלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְּלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהִלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

אור הזוהר

גליון מס' 6
תשרי תש"ע לפ"ק

תורת הסוד מה תהא עליה???

אמר המקובל הרש"ש הקדוש איש האלוקים בשכבו על ערש דוי, בדקותיו האחרונות לפני פטירתו פנה לבנו חזקיה יצחק זיע"א: "יודע אני שבזכות הזוהר הקדוש וכתבי הקבלה יצא עם ישראל לחרות,

ובלימוד זה תלויים גאולתינו וביאת משיח צדקינו...

ותורת הסוד מה יהא עליה? (ספר הרש"ש עמ' 158)

עשרת ימי תשובה לשנת תש"ע

תש"ע - מספר 9

אמ"ת בגימטריא 9

שנת תש"ע - שנה של תורת אמ"ת

אם דורי ה'ה שומע בקולי, ה'ה לומד כבר מזיל 'תשע' ספר הזוהר, וכך ה'ה רוכש יראת שמים במקום חקמה חיצונית (הרב הקדוש רבי יצחק איזיק מקורנא, ספר נוצר חסד)

ולו עפי שומע לי בדרך ה'ה שהמינות גובר היו לומדין עם תינוק בן 'תשעה שנים' ספר הזוהר והתקונים להגות בהם וה'ה יראת חטאו קודמת לחקמתו ויתקנים. וכך ה'ה רוכש יראת שמים במקום חקמה חיצונית. (רבינו הקדוש יצחק איזיק וחיאל ספרו מקורנא, נוצר חסד, פרק ד' משנה כ')

תש"ע = ספר אור הזוהר

שנת - תש"ע

בגימטריא (770) כמנין ספר אור הזוהר

וכמנין

רב"י שמעון ב"ן יוחאי (עם הד' תבות ועם הפולל)

תוכן

נר לאמור / דבר המערכת 2

כוכבי אור / ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד 3

לאורם נלך / רבי יאודה פתייא זצוקליה 4

לאורם נלך / לקט מספרי הקדמונים על הזוהר 5

המאור הגדול / הזכות ללמוד וללמד זוהר 9

המאור הקטן / זקנים עם נערים 10

לאור הדברים / שפעת החזירים בקראקא - סיפור בהמשכים 12

אור אדום / קדושת בית הכנסת 13

אור חוזר / מכתבים למערכת 14

ספרי זוהר חיים / טופס 16

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300